

Sygn. akt II W 292/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05.11.2020 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Jacek Kulesza

Protokolant : Weronika Krassowska

po rozpoznaniu w dniach 20.05.2020 r., 17.09.2020 r., 05.11.2020 r. sprawy **K. A.** ur. (...) w W., syna T. i R. z d. K., obwinionego o to, że:

w dniu 16 maja 2019 r. o godzinie 2:35 na al. (...) II w miejscowości R. gm. R. pow. (...) woj. (...) kierował pojazdem marki T. nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, co potwierdziło badanie A.-S. z wynikiem I – 0,14 mg/l, II – 0,14 mg/l, III – 0,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

tj. o czyn z art. 87 § 1 k.w.,

orzeka

1. obwinionego K. A. uznaje za winnego tego, że w dniu 16 maja 2019 r. o godzinie 2:35 na al. (...) II w miejscowości R. gm. R. pow. (...) woj. (...) kierował pojazdem marki T. nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, co potwierdziło badanie A.-S. z wynikiem I – 0,14 mg/l, II – 0,14 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu tj. popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. i za to na ww. podstawie skazuje go na karę grzywny w wysokości 1200 (tysiąca dwustu) złotych;
2. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec K. A. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 (siedmiu) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku, zaś na podstawie art. 29 § 3 kw zobowiązuje obwinionego do zwrotu prawa jazdy właściwemu staroście.
3. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty oraz 120 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Sygn. akt II W 292/19

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 maja 2019 r. o godzinie 2:35 na al. (...) II w R. K. A. kierował pojazdem marki T. nr rej. (...). W wyniku kontroli drogowej funkcjonariusze policji przeprowadzili badanie A.-S. z wynikiem I – 0,14 mg/l, II – 0,14 mg/l, III – 0,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Obwiniony w toku postępowania wyjaśniającego przyznał się do winy. Wyjaśnił, iż jest kierowcą zawodowym. Wieczorem wypił jedno piwo ok. godz. 20. W trasę miał wyjechać o 4:00 rano. Po godz. 1:00 zadzwonił do niego dyspozytor przekazując dyspozycje jak najszybszego wyjazdu w trasę. Szybko przygotował się do wyjazdu, wypił szklankę soku jabłkowego i zjadł cukierki z nadzieniem, gdzie mógł być w nich rum lub coś podobnego ale tego nie

sprawdzał . Wyjechał swoim samochodem do bazy firmy, czuł się dobrze . W trakcie przejazdu został zatrzymany do kontroli drogowej, gdzie stwierdzono niedozwoloną ilość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wskazał, iż ma nadciśnienie i cukrzyce i może te choroby miały wpływ na wynik badania. Wyraził zgodę na ukaranie go grzywną 1000 zł. i orzekanie 6 miesięcznego zakazu prowadzenia pojazdów kat. B

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do winy. Wyjaśnił odmiennie, iż wieczorem nie pił żadnego alkoholu. Był trochę przeziębiony i żona ok. 22:00-23:00 nasmarowała mu klatkę piersiową amolem i wziął trochę kropel na łyżeczkę z cukrem. Po telefonie, że musi pojawić się szybciej w pracy wstał po 00:00 i pojechał do W.. Został zatrzymany kilometr od domu. Policjanci mieli problem z urządzeniem do badania alkoholu w wydychanym powietrzu. Badali go na komendzie. Wciąż były takie same wyniki 0.14. Wtedy przynieśli drugie urządzenie i tam już miał wynik. 0.09

Sąd zważył co następuje:

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania wszystkich przesłuchanych świadków, wyjaśnienia obwinionego sprawstwo K. A. odnośnie zarzucanego mu wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. nie budziło w ocenie sądu wątpliwości.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego złożonym na etapie postępowania wyjaśniającego. Wskazał w nich jaki alkohol pił wcześniej, przyczyny wyjazdu do pracy wcześniej, kiedy wstał i wyruszył samochodem. Nie wskazywał wtedy na problemy z wynikami badania na zawartość alkoholu, wskazał, iż cała interwencja trwała z 20 minut, gdyż po uzyskaniu wyniku, dopuszczalnej zawartości alkoholu został zwolniony i pojechał do pracy. Powyższe wyjaśnienia zbieżne były z wyjaśnieniami funkcjonariuszy policji, wydrukami z badania na urządzeniu A.-S., protokołem badania tym urządzeniem, gdzie wskazał, iż wcześniej wypił 1 piwo. W tej sytuacji jego odmiennie wyjaśnienia złożone w toku postępowania sądowego należy uznać za przyjętą linię obrony. Na podkreślenie wskazać należy, że obwiniony został przebadany jednym urządzeniem, a nie jak wskazywał drugie urządzenie pokazało wynik 0.09. Jego późniejsze wyjaśnienia, iż został zatrzymany ok. godz. 1:00 zaś na komendzie był z 1, 5 godzimy sprzeczne są z materiałem dowodowym.

Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które pozwalały by stwierdzić że na wiarę nie zasługują zeznania funkcjonariusz Policji: M. J. K. L. i S. S. (1).

M. J. nie potwierdził jakoby sugerował obwinionemu przyznanie się do winy i wskazanie że wypił piwo, gdyż nikt mu nie uwierzy w smarowanie się amolem.

K. L. i S. S. (1) wskazali, iż skoro są wydruki alkosensora to obwiniony był badany na miejscu bo jest to to urządzenie, które wożą ze sobą. Nie było kłopotu z tym urządzeniem. Sł. S. nie wykluczył, że trzecie badanie mogło być robione na komisariacie policji.

Oceniając zeznania ww. świadków sąd miał na uwadze, że cechowały się one obiektywizmem oraz były spójne i logiczne zatem sąd nie znalazł podstaw do tego aby odmówić im waloru wiarygodności.

Zdaniem sądu zeznania Ł. A., były bez znaczenia. Świadek stwierdził iż obwiniony był przeziębiony i zażył po popołudniu amol. Nawet jeżeli taka sytuacja miała miejsce taka okoliczność wiele godzin przed badaniem nie mogła wpłynąć na wynik badania alkoholu w wydychanym powietrzu. Obwiniony mógł wypić piwo po wyjeździe świadka, zatem jego zeznania, iż tego nie widział, również są bez znaczenia

Wymierzając obwinionemu karę za przypisane mu wykroczenie karę sąd wziął pod uwagę – zgodnie z dyspozycją art. 33 § 1-4 k.w. szereg okoliczności mających wpływ na jej wymiar.

Sąd przy wymiarze kary miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu, cele indywidualne kary wobec obwinionego oraz cele prewencji generalnej w zakresie społecznego oddziaływania kary.

Okolicznością obciążającą był fakt, iż obwiniony popełnił wykroczenie przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, które mogło pociągnąć skutki o wiele bardziej poważne, niż te, jakie nastąpiły. Niewątpliwie obwiniony rażąco naruszył jedno z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, poprzez kierowanie pojazdem w stanie po użyciu alkoholu.

Mając powyższe na uwadze sąd uznał, że kara 1200 zł grzywny jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego oraz stanowi realną represję karną. Obwiniony jest w stanie ponieść konsekwencje majątkowe wymierzonej przez sąd kary grzywny, gdyż pracuje i uzyskuje dochód ok. 3000 zł. Spełni ona także swoje cele zapobiegawczo-wychowawcze oraz odniesie pożądany skutek w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie sądu zakaz prowadzenia pojazdów wobec sprawcy wykroczenia z art. 87 § 1 kw winien mieć charakter prewencyjny i zmierzać do czasowego wyeliminowania z ruchu drogowego kierujących, którzy prowadzili pojazdy mechaniczne w stanie po użyciu alkoholu. Podkreślić należy, że zakaz prowadzenia pojazdów jest środkiem karnym uważanym w doktrynie za odgrywający dużą rolę w zapobieganiu przestępstwom i wykroczeniom w komunikacji i ich zwalczaniu. Akcentuje się, że środek ten, pozwalając na wyłączenie z ruchu osób, które ze względu na to, że stwarzając zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu, nie powinny w nim uczestniczyć, prowadzi do poprawy jego bezpieczeństwa przez zmniejszenie niebezpieczeństwa (R.A. Stefański, Zakaz prowadzenia pojazdów, Warszawa 1990, s. 14).

Zgodnie z art. 29 § 1 kw zakaz prowadzenia pojazdów jest środkiem karnym terminowym i sąd może go wymierzyć na okres od 6 miesięcy do 3 lat, zaś wobec sprawcy wykroczenia z art. 87 § 1 kw orzeczenie tego środka karnego jest obligatoryjne (obowiązkowe). Stwierdzić należy, że działanie obwinionego będące przedmiotem niniejszego postępowania miało charakter incydentalny, nie figuruje też w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 25).

W tej sytuacji, z uwagi na niezbyt wysoki wyniki alkoholu w wydychanym powietrzu, który po 25 minutach spadł do dopuszczalnego poziomu, jazda w okresie niewielkiego natężenia ruchu drogowego, sąd orzekł wobec obwinionego środek karny w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Orzeczony w niniejszej sprawie 7 miesięczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zatem nie cechuje nadmierną surowości, zdaniem sądu będzie adekwatnym do stopnia zagrożenia spowodowanego przez obwinionego dla innych uczestników dróg i przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa w komunikacji zwłaszcza w kontekście nagminności tego typu wykroczeń i przestępstw w ostatnim czasie w Polsce. W ocenie sądu okres ten umożliwi także obwinionemu wnikliwe przeanalizowanie swojego postępowania oraz uświadomienie sobie naganności czynu. Jak również, co wskazywano powyżej, na właściwy czas zostanie wyeliminowany z ruchu drogowego, aby nie zagrażał bezpieczeństwu innych jego uczestników.

Sąd na podstawie art. 29 § 3 kw zobowiązał obwinionego do zwrotu prawa jazdy właściwemu staroście, albowiem prawo jazdy w trakcie kontroli drogowej nie zostało mu zatrzymane.

O kosztach i opłacie orzeczono na mocy art. 118 § 1 i 119 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz wydanym na podstawie art. 118 § 4 kpsw. rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.) - w szczególności § 1 ust. 1 tegoż rozporządzenia - oraz na podstawie art. 3 ust. 1 i 21 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Na tej podstawie sąd zasądził od obwinionego opłatę w wysokości 120 złotych oraz zasądził zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 120 złotych.

Wobec powyższego sąd orzekł jak wyżej.